



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 1316/2024**  
**12.02.2026. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Владиславе Милићевић, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Жарко Вујић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 149/24 од 29.01.2024. године, у седници одржаној 12.02.2026. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 149/24 од 29.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 149/24 од 29.01.2024. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 159/21 од 06.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати износ од 460.000,00 динара и то за претрпљене и будуће физичке болове износ од 150.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара, на име умањење опште животне активности износ од 160.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.10.2023. године до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженом преко досуђеног износа па до траженог износа и то на име умањење опште животне активности износа од 300.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 247.550,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 149/24 од 29.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Правноснажном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца на име накнаде нематеријалне штете. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер се ради о парници ради накнаде нематеријалне штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Зато нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, па је у складу с тим одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде штете у овој правној ствари поднета је 04.02.2019. године. Вредност предмета спора је 460.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија  
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић**